AUSTAVINDEN

ORGAN FOR VIDREK GRENDELAG

Årg. 8
1986

Nr. 1

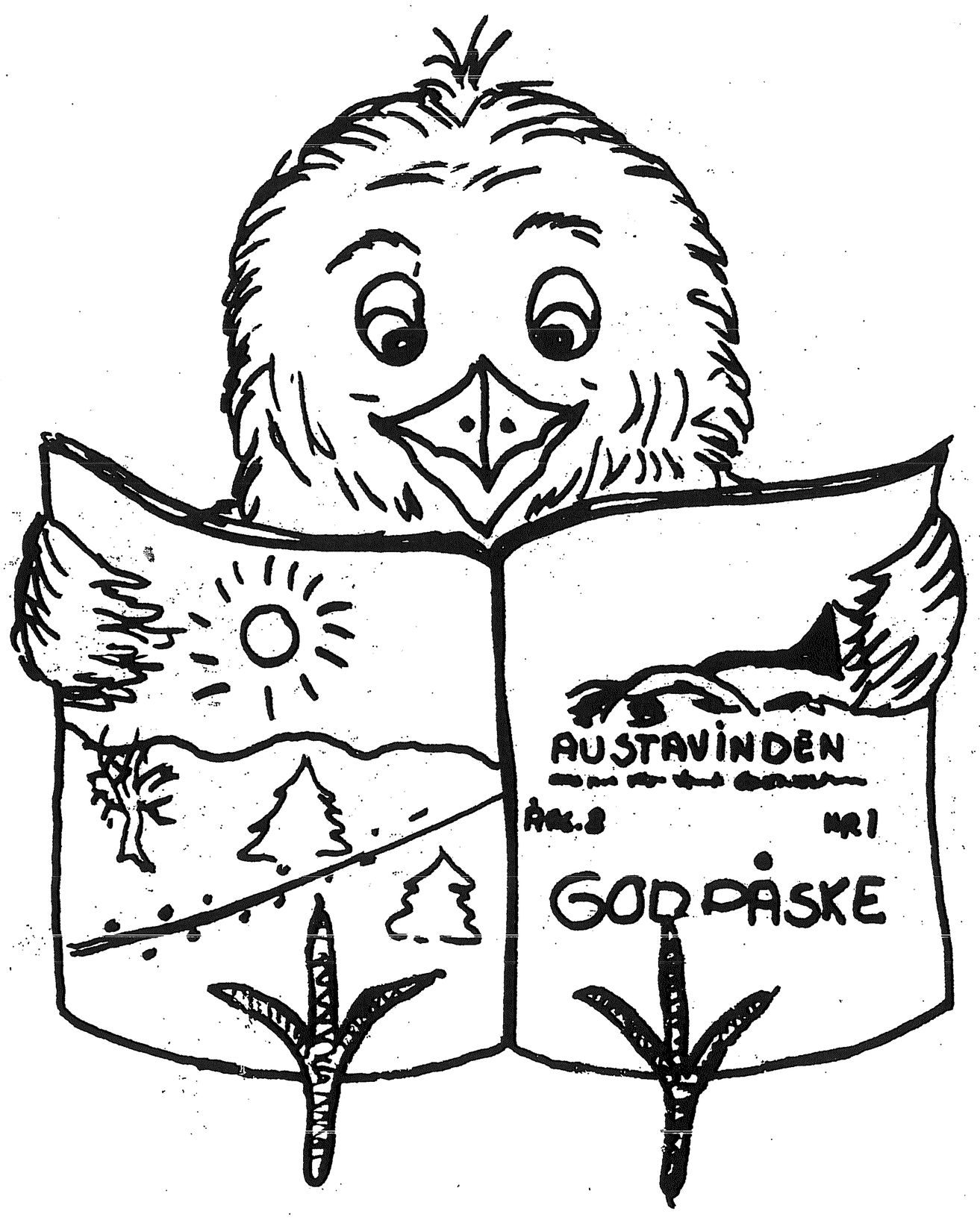

SMIL !?

Det var i den tiden da Harstad og Narrvik var på sitt beste som fotball-byer. Mjølner hadde vært i Harstad, og HIL tapte forsmedelig på hjemmebane. Men det verste var hvordan dette skulle beskrives i Harstadavisene. Flere "bortforklarende" forslag ble foreslått, og forkastet. Tilsist ble det enighet om å "pynte" litt på fasaden med åskrive: "Under en fotballkamp i Harstad ble hjemmelaget en god nummer to. Narviklaget ble nest sist."

Har du hørt at den kjente astrologen er død?

Han som kunne se inn i fremtiden?

Ja, når døde han?

I morgen.

"Din sønn kalte meg en gammel kuel, klaget nabofruen til Hansen.

"Uff", sukket Hansen, "hvor mange ganger har jeg sagt til ham at han ikke må dømme folk etter utseende".

Så var det skotten som hadde så mye gull i tennene sine at han måtte sove i pengeskapet sitt.

En dag sto han Jonas og sløyde dagens fiskefangst. Stedets ordfører kom forbi og bad om noen torskehau. "Bærre forsyn dæ ordførar", sa Jonas. Ordføreren tredde opp fem hau, og takket. Jonas bydde på fler, men ordførereren takket nei. "Men, min gode mann,- du må da ta med deg så mange at dokker blir beslutnigs-dyktig i herredsstyret ! -

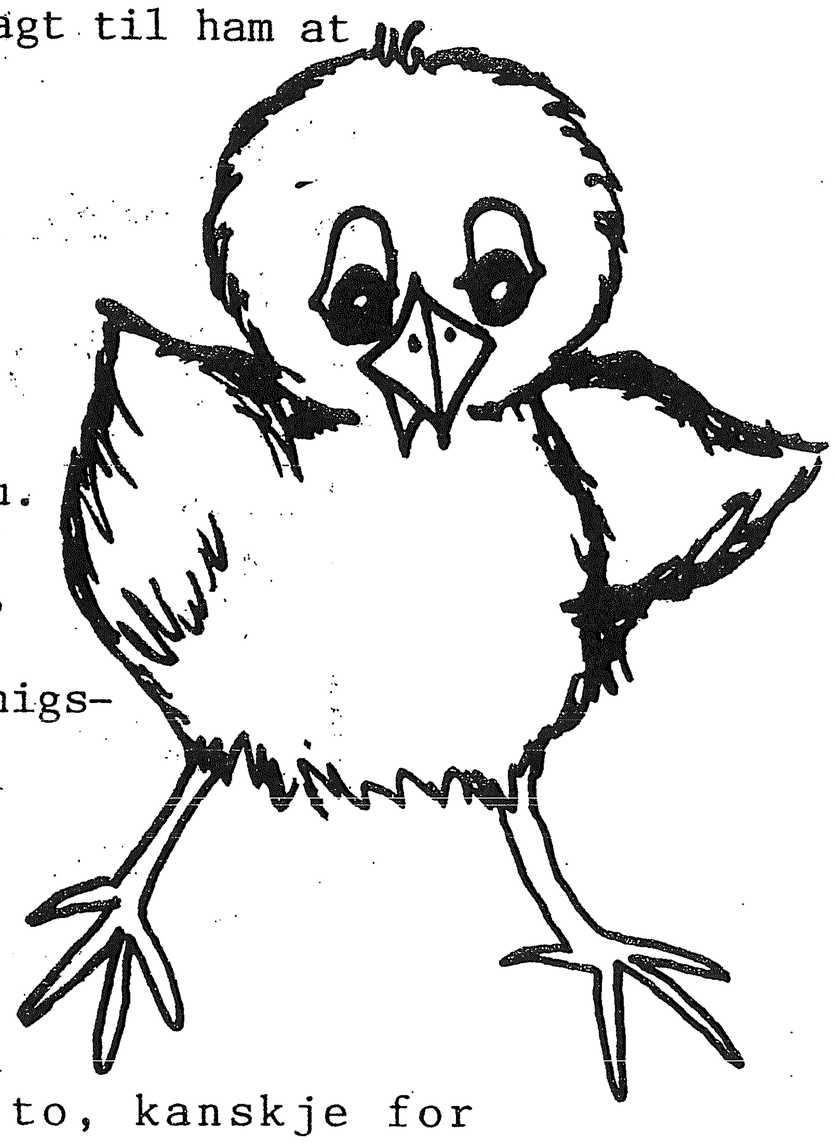

LANGVITS.

Det var en gang en mann som var sterk for to, kanskje for tre, men ikke for fire. Han hadde fem døtre og seks sønner. Han het Syver Ottesen og bodde ved Nilen. Hver dag klokken ti gikk han til elvebredden og var der til tolv, men det var så trettende for hans fjortenårige sønn fylte femten den sekstende,- det gav han forresten sytten i, for han hadde sittet atten ganger på nummer nitten for tyveri.

LEDER:

Her er vi igjen, avisa fra bygda med de mange navn. Vi starter som vanlig året med ett Påskenummer. Og vi iler med en gang til med å takke for stor tilgang på stoff til dette nummeret. I allefall sammenlignet med hva vi har hvert vant til. Fortsetter denne utviklingen, ser vi lyst på arbeidet med dette årets, det 8. i Austavindens historie, arbeide her i redaksjonen. Men at vi i de 2 siste nummerene har hatt bra til-strømning av stoff, betyr ikke at vi ikke hele tiden trenger nytt og mere. For neste nummer, som kommer ved St. Hans tiden, har vi satt frist til 20.Mai for innsending av stoff, så stå på, tida går fort!

For å lette oss for arbeid, og for at avisa skal være lett å lese, ber vi innstendig om at artiklene blir skrevet på maskin. For de som ikke disponerer slikt maskineri er vi selfølgelig behjelpelig, særlig hvis vi får skriveriet inn i god tid før trykking.
Vi har nettopp gått til anskaffelse av en svært brukbar skrivemaskin.

I dette nummeret ligger det en postgiro innbetalingsblankett, som vi håper alle vil bruke til innbetaling av abonement til Austavinden, medlemskontingent til Grendelaget og for de som måtte ønske det, til en liten gave til laget.

Alle vi fem i redaksjonen vil til slutt få ønske våre lesere og annonsører, både gamle og nye en

RIKTIG GOD PÅSKEHELG !

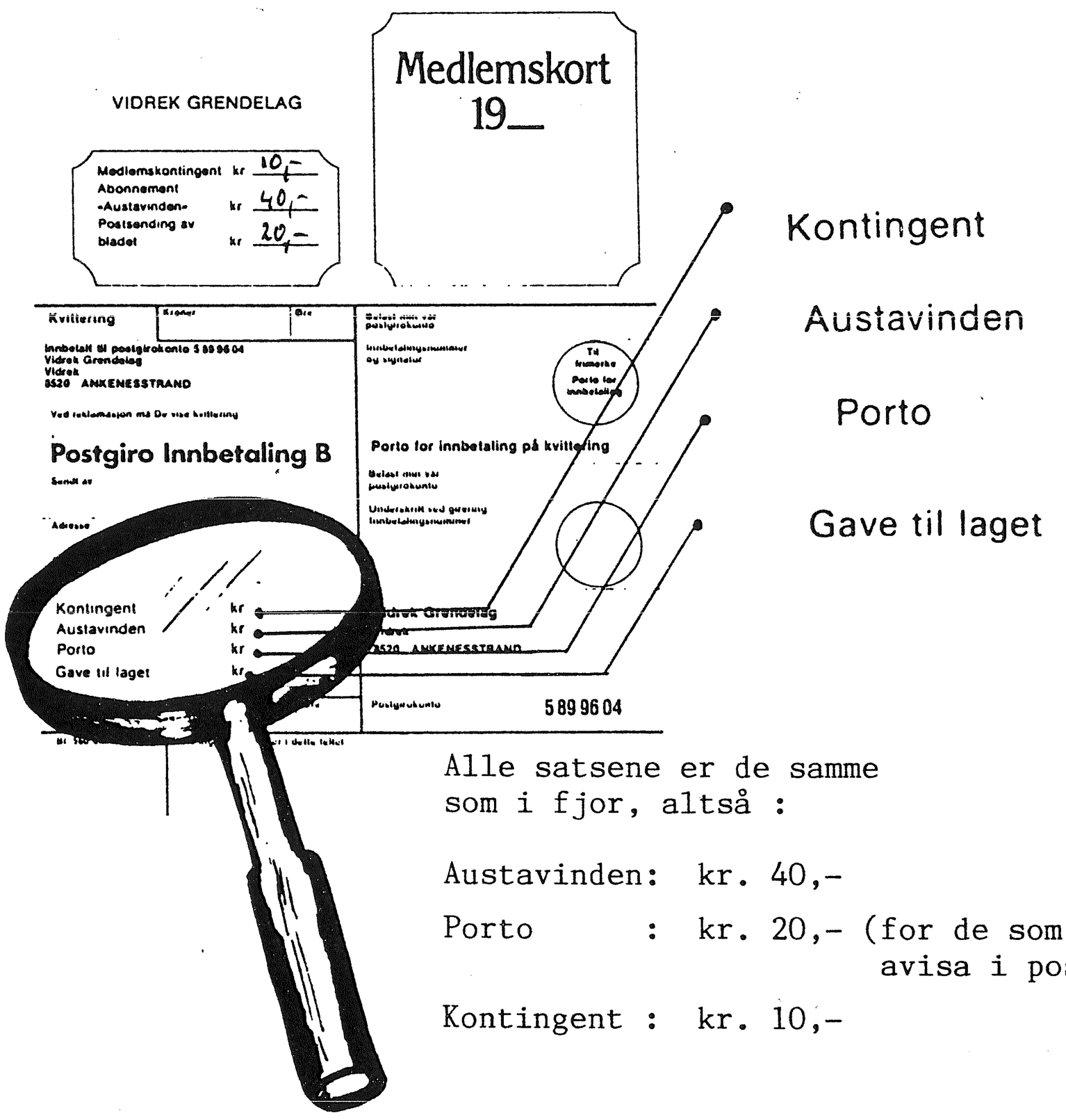

Alle satsene er de samme som i fjor, altså :

Austavinden: kr. 40,-

Porto : kr. 20,- (for de som skal ha avisa i posten)

Kontingent : kr. 10,-

Smånytt:

På Bjerkelund feiret de barndåp og 30årsdag den 26.januar. Lillegutt fikk navnet Øystein,og pappaen hadde gebursdag. Vi gratulerer.

GOD PÅSKEHELG FOR ALLE!
La nå ingen falle;
og legemet knalle,
så man medisinmenn må
tilkalle.

Hilsen
Osvald,
Jørn Andre,
Svein Yngve og Ingebjørg.

Nu har vi holdt igjen Austavinden i det lengste,i håp om at det skulle komme småtterier på Gjerdhågen,men det nytta ikke.Anne-Berit holdt ut til siste frist,så vi blir nødt åvente med bekjentgjøringa til neste nummer.Da får vi heller gi mere plass,og komme med ei dobbel kunngjøring.Vollen følger etter om ikke lenge. LYKKE TIL!!!

GAVEABONEMENT

Ja, hvorfor ikke glede noen av dine venner eller slektninger, med et gaveabonement på Austavinden. Bruk kupongen nedenfor, så blir avisa omgående sent til den nye abonenten, mens du får regninga (innbetalingsblankett) tilsendt.

Ny abonent: Navn : .....
Adresse: .....

Giver : Navn : .....
Adresse: .....

Send kupongen til: AUSTAVINDEN
Kjell-Olav Ravn
~~Vidrek~~ VIRAK.
8520 Ankenesstrand

Hvis du ikke vil klippe i bladet så send beskjed på annen måte.

GRATULERER

Og så stopper vi litt, og husker våre eldre i bygda.
Vi er litt på etterskudd når det gjelder ho Anna Ravn. Det var vist nevnt ifjor, at ho Anna blir å holde seg nesten evig ung- regnet etter antall "ekte" oursdager den 29 februar! B are regn etter selv, 82 år delt på 4 = 20½ år.- For ca. 60 år siden kom ho hit- fra Kjøpsvik-området. Og tjenestejenta blei snart gårdkone i Mellastua. For oss her "utigårn" har det med selve livsmønstret å gjøre, at ho Anna har helsa og er oppegående. Ser vi ikke at ho rusler og steller med sine ting ute og inne, blir det merkbart. La oss håpe det lyser i vinduene hos ho og alle våre gamle i bygda.

Han Karl Olsen har også dag denne siste februardagen. Og det har han gjort hele 93 ganger! Han også hører så klart med til bygdas liv, på vei til vedsjå og postboks. Stort sett frisk og rørig- etter alder og årstid, tror jeg. Tanken er klar, så vi kan nok enno få mange gode historier "helt av sannhet"- fra fjell,land og hav. Og godt er det. Vi hilser så meget og takker for mange år ilag, og håper også på enno noen år til i fellesskapet.

Vi mener at det er sannhet, at ho Sigfrid Indregard har merkedag den 9 mars. Men en vil derimot nesten ikke tru at ho har nådd 75 år! Mange av oss vil neppe klare å fly runt Røfjellet etter en sauflokk, men likevel - ho virker da enno ganske frisk og kjapp på foten! No når fjøsstell ikke leger påvirker søndagsmorran, kan jeg oppleve nettopp å se at ho Sigfrid er på h e i m v e g fra søndagsturen, når vi enno sitter med frokostbordet! Og tanken flytter raskt tilbake i tiden, da ho var på sykkelen til vanlig skolestart i Saltvik. Men da var foring og stell av kretur og ungeflokk allerede unnagjort. Og ho var motig som både flytta u t fra byen og bygde seg nytt hus, da ho var omkring 70. Flyttinga går helst den andre veien i den familien, ser det meg ut.-- Men ho Sigfrid ser ut for å trives med hus og hage.- og andre intresante givende hobbier,fyller dagene. Vi hilser tillykke med dagen , og mange gode år framover!

Ho Alvilde i Holtvika har ikke merkedag den 24mars, men bare nesten fordi ho fyller 84 år da. Vi ser jo så lite til hverandre no Alvilde, men jeg husker likevel all god omsorg og velvilje fra deg ut igjennem årene.Lørdagskvelder med traktemang for oss ungdommer som "ikke hadde noe sted å være". Men best var kaffen når vi kom våt og kald av havet vinters dag. Ja ofte var du i støa og henta ferskfisk,som så stod ferdig på bordet , når vi hadde fått båt, bruk ogfangst prekevert. Takk for dette Alvilde, disse hverdagsgledene som huskes best.

Så hilser vi vidre til ho Ruth Hanssen i Sildvika, som fyller 78 år

den 25 mars. Du fikk oss alle til å oli glade med ditt venlige smil og stillfarne godhet. Dere var jo grendefolk, selv om dere bodde langt der ute på stranda. I krigstiden var det vel mange vansker å stri med , serlig i snø- og vintertid.

Etter at vi fikk Skjombrua og vi ikke lenger treffes på ferga, møter vi sjelden han Henning. Vi minnes såvidt at gamle Ankenes kommune engang hadde en ordfører som hette Henning Eidissen. Men alle husker han Henning på Ferga! Og vi husker også at han har bursdag den 2 mai. Da fylte han hele 7o år, - for to år siden!

Og dagen etter, 3 mai har ho Magda Olsen sin dag. Også der har jeg fått mange gode kosestunder ved kjøkkenbordet, sammens med han Ola og ho Magda. Takk og hilsen, Magda!

Mange gode pratestunder har det også vert ved kjøkkenbordet ute på Skogset med Håkon og Petra. Det var hverdagens gjøremål og problem som oftest var samtalemnet. Jeg takker og hilser til Petra som fylle 88 år den 5 juni,- bare en måned etter søstra- Magda.

Det er så godt at dere er med noenlunde helse og humør og at vi får være ilag her i denne bygda vi er glad i. Vi håper det ryker fra loddpipa og lyser i vinduene hos dere alle i mange år framover.

Jeg slutter meg til et vakkert lite vers av A.P.Aasen,-tilslutt.

Lykkelig den som fant i sin hverdag
fred med sin neste, og fred med seg selv.
Trygt kan han eldes,glad kan han gråne.
Lykken er hos dem til siste kveld.

JøKo.

= = = =

Slik jeg husker det

av

Magna Ravn Sæbbe

Dette blir en Duell til Johan Kongsbakk. Ja, jeg blei også født på Virak i 1913,for 73 år siden. Altså er jeg 7 år gamlere enn deg,Johan. Med den forskjell at jeg er født i Mellastua og du er født i Nerigården, som man da sa. Det var to barnerike familier i de husene. Vi var 12 søsken- og så vidt jeg husker var dere 8. En Guds velsignelse, sa folk i den tiden. Min far, Edvard Ravn og din far Enevold Kongsbakk var gode kamerater. De diskuterte seg imellom - nå måtte de gjøre barnebgrensning. Og om hvordan det skulle foregå. Husker far lo godt - han var jo ikke inne på slike ting. Han var døvstum, fra 3 årsalderen og til han døde 92.

Må fortelle en solskinnshistorie om Gerda Ravn Lind. Ho elska å sitte på fanget til bestefar da ho var lita. Han kunne jo ikke snakke. Brukte bare døvespråket som han lærte på Døveskolen i Trondheim. Men Gerda gav seg ikke; ho skulle ha bestefar til å si Loppa - som det jo var nok av i den tiden. Bestefar dessa ho på kneet og sa loppa-loppa flere ganger med sitt døvespråk. Og vi alle lo og hadde det moro.

Noen skole kan jeg ikke skryte av å ha gått, unntatt folkeskolen. Matpakken jeg hadde med var byggmelskake med kjelost på, som smakte godt. Melet var malt på kvernsteinan i Eldhuset til Far. I Eldhuset var også laget av stein, en bakerovn, som man kunne steike mange brød på en gang. Vel og merke når vi hadde mel til det. Ei lang spøa vi satte brøan inn på og som vi tok dem ut med.

Johan, sist jeg snakke med deg var du 15 år. En lett, livat, glad og humoristisk gutt. Selv om det var 7 års forskjell på oss 2, - var vi gode kamerater og hadde det mye gøy sammen.
Jeg husker du og Gunnar som 6-7 åringer måtte leite kyrne.
Fra klokka 7 til seine kvelden. Hver si spann som skulle være fulle av bær, - uansett om det regna eller ei.
Johan, vi må være enige om at kyrne var levende besett.
Til fjells skulle de, ja, heilt på snaua. Mens kyrne nu ræk etter veian. Men hva kom det seg av? De var sulten..

Da var det å samle koppvann og kaffegrugg. Bære i fære - på børtre - til sommarfjøsan, - så de unge ryggan våres var' krokete. - Det var fôrmelet dem fikk, - som det jo blei lite melk av.

Jeg og Helene eller Oline i Mellastua hadde kuleitinga, - 2 måtte vi være. Ofte kunne det bli mange mil å tråle. Vi gikk halve dagen og leita. Med kvart fann vi dem men noen gang ikke. Helst når vi en lørdagskveld skulle på fest, da kunne de ligge på snaufjelle i 2 dager - heim kom de ikke.

I de dagan brukte vi ikke truser som nu, men noe vi kalte "lofotnikkers". De var sydd av heimvevd tøy. Strekk var det i dem oppe og strekk nede i bukselåran, som nådde til knean.

I bærføtterne gikk vi fra tidlig vår til seinhaust - i sneslaps. Vi sparte mye sko, - sa Far. Huden under føttene var blitt til lærsoler. Vi trakk opp de side skjørtene og sprang i berre boksa, - det var så mye lettere.

Turen starta opp Mæratteskarveien, over til Jupdalen, - stansa på hver haug, - lytta etter kubjeller. Så utover til Fingamneset - Mosshaugen og Sildvika, - men ingen kyr å oppdage.
Så begynte vi å springe over Skavholla, videre til Grønntuva, over Storelva , vi kalte Hamarvae, som jo var iskaldt. Kom opp i Hammarlia. Der var det nysne og ingen kjyr.
Vi sprang da til Kråbakkan, fortsatte da til Helligdagsvatnet. Jau, der låg kjyrne våres, 6 i tallet. De hadde lagt seg til kvelds. Mørkt begynte det å bli. Men nå måtte de opp i ei fart - vi skulle snart på fest. Men alle kjyrne måtte jo pisse først. Da var vi snar - kan dere skjønne - å sette berføtterne under strålen. Å, det var herlig og nydelig å få varme føtterne i kupiss - sneen smelta vækk der da.

Så var det å sette farta opp. Både vi og kyrne sprang heile veien heim. Så melka vi, men det var jo ikkje så mykje melk, de hadde jo lagt borte 2 daga, natta før på snaufjellet.

Så var det å pynte seg til festen. Smørre rødt blomsterpapir på munn og kinner, - passe så det ikke blei for rødt. Så Skifta på seg rein kjole av vasketør. Sjøl syntes vi at vi var veldig smarte og pene. På fest bar det. Danse fikk vi - kavaler også. Oline fik en som gikk under navnet "Koja". Venninna min, ho Alma, fikk hans bror Enevold- også fra Skjomnes. Men ho Helene holdt seg til Råndalingan.

Johan, jeg fikk høre du hadde en sønn som var prest - Einar Kongsbakk. Det var så koselig. Jeg har hørt han flere ganger på morgenandakten i radio for en tid siden.. Jeg tenkte med meg sjøl, - det er sønn til Johan.
Må fortelle en munter historie om Einar Kongsbakk fra Bergen. Tar jeg feil, må han holde meg unskyldt. Jeg satt alene her i sommer - var det visst - og så på TV. Så var det underholdning visstnok fra Oslo - husker ikke sikkert. De akte ner en platt 4 stykker i en balje - og beint ut i vannet. Under bar det med dem, men alle kom sge opp. Det var mange som deltok, var en konkurranse - å utdelt premier. Så ble det opplest navn på 4 stykker fra Bergen, deriblant Einar Kongsbakk. Da måtte jeg også tenke "det er sønn til Johan". Det gikk visst ikke så bra med dem. I hvert fall fikk dem jumbopremie. Det var Annette Bøe som delte ut premier, - også de fra Bergen. Alle fikk seg en klem av henne. Så jeg har sett din sønn, Einar, på TV.

PÅ Virak hadde jeg min hjemplass i 24 år. Blei gift og flytta til Bjørkebakken i Brøstadbotn. Jeg har 5 barn. Eldste datter bor i Oslo. De andre 2 er gifte heromkring. Mannen min døde for 20 år siden. Nå er jeg flytta til Eldresenter 3 her i Brøstadbotn. Aldersheimen og helsesenter ligger i samme området.
Har det så triveligog koselig i min leilighet, så jeg selv kaller det for Dokkestua.

Her er et kristen legeektepar fra Bergen, Brigt Bovin. Jeg fortalte han at jeg hadde en ungdomskamerat i Bergen. Han ville vite hva du heter. Når han hørte navnet ditt, Johan, fortalte han at de kjente deg godt. At du var med i menighetsarbeidet i den kirka han gikk i. Men han kjente sønnen din best av dere. En god hilsen til deg og din familie.

Kjærlig hilsen sender jeg også til alle dem som kjenner meg på Virak.

MAGNA FRA MELLASTUA.

SKOGDAG

Lørdag 15. februar var det skogdag i Manndalen. Ett firma fra Bodø viste fram og demonstrerte traktor med vinsj og annet utstyr for drift i gårdsskogen. Skogreisningslederen hadde egen stand og fortalte og demonstrerte verneutstyr.

Vi fikk se hvor enkelt det kan være å få veden hjem fra skogen bare en har det riktige utstyret. Denn enne bjørkestrangen etter den andre ble effektivt dradd i hop med vinsjen, for tilslutt å bli kjørt ned til skoleplassen.

Gautes effektive demonstrasjon av verneutstyr som den enkelte som arbeider i skogen bør bruke overbeviste nok de aller fleste, håper vi, og kan ikke skjønne dem som kan finne på å bruke motorsag uten å ha på seg vernebukse.

Vi fikk nemmelig med selvsyn se hvor effektivt mottorsaga ble stoppet i vernebuksa. Det er opplagt at dette utstyret som tilsammen kommer på ca. 1500,- til 2000,- kroner er en billig forsikring.

Det var mange som hadde funnet veien til skogdagen i Manndalen. Utenom bygdas folk kom det folk fra alle nabobygdene, Ballangen, Håkvik, Skjomen osv.

Den praktiske delen foregikk altså i Manndalen, mens skoleplassen var gjordt om til utstillingsplass fo Bodøfirmaets utstyr og redskaper. Her foregikk også demonstrasjon av en vedmaskin, som kappet og kløyv veden med ei fantastisk fart

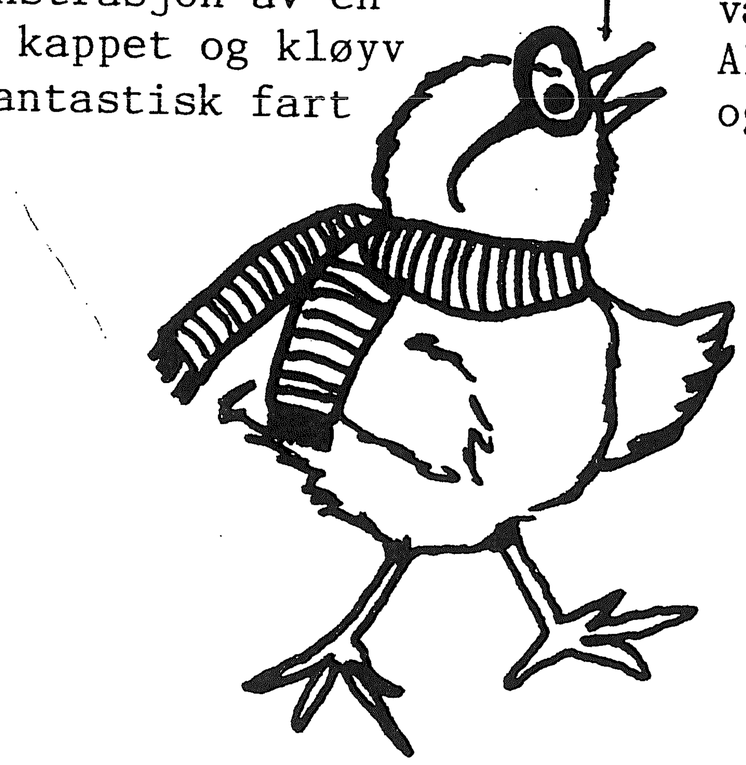

Ja mange er det vel som skuler stygt på saga og øksa hjemme i vedsjåen etter dette. Nok om det, vedmaskinen var virkelig effekiv, og her øyna husstyret sin store sjanse til vedauke. Da de fleste var gått inn på Grendehuset for den teoretiske delen, med påfølgende kaffe og film, var store deler av hustyret og en del andre i full produksjon utenfor. All veden som var dradd ned fra skogen + en del stranger fra en annen skog som tilfeldigvis var kjørt til skoleplassen noen dager i forveien blei fort og effektivt kutta, kløyvd og stabla under tak.

Inne på Grendehuset var det mangt ett vettugt ord å høre. Kaffe, rundstykker og kaker var det i rikelig monn, og ett gratislotteri var det også.

Her tok forresten fam. Bjerkelund godt for seg av premiebordet. Vi fikk også greie på hvorfor den fine røde nytraktoren på Gjerdehaugen var så dau. Det var noe med luftforurensning i England, som hadde skylda, men det skulle bli bedre. Om det var luftforurensninga eller traktoren det skulle gjøres noe med, fikk ikke Austavindens utsendte helt med seg, men det får nå heller være. Mett blei vi i alle fall. Alt i alt en trivelig Lørdag i og utenfor Grendehuset.

Kjell-Olav.

REDNINGSVESTEN

To av fjordens fiskera var ute og dro garn utmed Vegglandet. Det blåste friskt,men ikke verre enn at garnan skulle opp. Under arbeidet skar det seg,slik at et garn gikk i propellen. Der lå de da, idrift rett inn mot Veggen.
Det blei et hektisk arbeid ombord for å få garnet laust før båten gikk på land. Hell i uhellet blei nettopp at garnet satt seg fast i botten,og holdt båten igjen. Etter en del sjødrefs og plunder kom de seg laus,og velberga i fortøyninga uten flere uhell.
Da den ene karen kom hjem og fortalte hva som hadde hendt fikk han klar beskjed av kjerringa:"Neste gang du går ut, tar du på dæ redningsvesten som æ har kjøpt te dæ.Han ska ikke lenger ligg hjemme når du e på sjøen."
Mannen fant ut at han måtte vel gjøre det for husfreden om ikke anna.Det var en av de fine selvoppblåsende vestan, så det var bare å dra i ei snor når det blei bruk for den. Da skulle en være godt berga enten båten sank, eller en for over ripa.
Neste tur ut blei han påminna om at redningsvesten skulle på, og på kom den. En god og varm kjeledress tok han utenpå, for det var nokså surt og kaldt.
De kom seg av gårde og fikk både dradd og satt nye garn uten problemer.Fangsten blei god , så de var fornøyd da de kom til land. Så skulle båten gjøres klar og fortøyes. Under det her arbeidet hørte vår mann plutselig ei slags susing,og kikka rundt for å finne ut hvor lyden kom fra. Han skjønte det ikke med det samme,men så gikk det raskt opp for ham.Han hadde kommet borti snora som løyste ut oppblåsinga til vesten.Kjeledressen blei plutselig for trang,og knappan blei skutt ut fra festet, en etter en.Alle forsvann,unntatt den øverste,den satt for godt fast.Det blei dårlig med plass i halslinningen,så det hørtes bare ei lav kvesing da han ropte om hjelp.Men endelig løsna det i halsen også,og han fikk pusten igjen.

Vel hjemme igjen forbannte han seg på at :"Redningsvest får ikke et menneske juksa på mæ en gang te. Ska æ omkom på havet, så foretrekke æ å drukne på et orntlig vis, fremførr å bli kvælt av redningsvesten ombord på båten."

Torsdag 27. februar startet førstehjelpskurset som vi annonserte i "Austavinden" forrige nummer. Kurset går på grendehuset 5 ettermiddagen framover, og det er sanitetsforeningen som arrangerer. Lederne kommer fra Ankenes hjelpekorps.
Både unge og eldre har vist interesse og meldt seg som deltakere, og vi håper alle på et godt resultat.

Ingebjørg.

Hjemplassen min .....

Navn : Berit Olsen
Årgang: 1945

Jeg er født i oppegård kommune som ligger ca. 2 mil sør for Oslo på østsiden av Oslofjorden. På Svartskog har vi Roald Amundsens hjem, og kommunens eldste kirke, Oppegård kirke som er fra 1876, hvor jeg forøvrig er døpt.

Da jeg var jentunge var det mellom 5 og 6000 innbyggere i kommunen. Arbeidsplasser var det dårlig med, det var mest jord- og skogbruk det gikk ut på. Ellers måtte folk inn til Oslo å finne arbeide. Men i dag er det store forandringer i så måte både med hensyn til industri og og folketall. Folketallet er mangedoblet og det er bygd veier, bolighus og butikksentra, så det er ikke mye igjen av friluftsområdene vi hadde da vi var unger.

Vi bodde helt syd i kommunen mot grensa til Ski. Det ble nesten som ei bygd i bygda med en 5-6 hus. Jeg vokste opp som nr. 2 av 3 søsken og med ungene i nabolaget var vi en 7-8 unger som holdt sammen.

Huset vårt lå ca. 100 m fra et tjern som het "Tusse". Og her hadde vi mye moro både sommer og vinter.Hele sommeren holdt vi på med bading og fisking, lå i telt og fant på en masse artige påfunn som ikke altid falt i god jord hos dem det gikk ut over.

Fiskeutstyret var nå heller dårlig den gang, en kjepp med tråd, bøyd knappenål og brødsmuler. men vi fikk da så ivertfall katta var mett stort sett hele sommeren. Vi fikk både abbor, mort og brame. Noen ganger fik vi være med naboen med i robåten og da satte vi ut åleteiner.

Hvert år i August var det krepsetid. Da gikk vi i bekken seint om kvelden og hadde med lommelykt og spann og fanga kreps med hendene. Krepsen skulle jo kokes og fortæres etter den var fanga, så det kunne bli langt på natt før en komm seg i seng.

Vi hadde det veldig fritt og godt der vi bodde og vi hadde aldri problemer med hva vi skulle gjøre. Det hendte også at vi dro av gårde til et gårdsbruk ikke langt unna. Der gikk vi i fjøset for å se på dyra eller kanskje vi fikk en liten jobb. Det kunne være i høyonna eller i potetopptakinga.

Om høsten i bærtida dro vi som regel hele familien på tur med store bærkasser og spann. Da hadde vi med oss mat og var borte hele dagen. Det som ikke var arti med disse turene, var at det ble så tungt å gå med gummistøvler hele dagen, men det måtte vi ha på p.g.a. at det var hoggorm.(Heldigvis er det ikke orm her nord.)

Men det var jo vinter også,tildels med store snømengder. Vi gikk mye på ski og så laga vi skøytebane på tjernet. Vi syntes vi hadde lang skoleveg, men det var ikke mer enn ca. 2 km. Om våren og høsten gikk det jo greit, men om vinteren når det hadde snødd mye om natta og snøplogen ikke hadde kjørt, var det tungt å komme seg til skolen. Så det hendte at vi tok skiene, da gikk det lettere. Vi hadde en gammel rattkjelke som vi brukte hvis vi hadde dårlig tid. Den var det omvendt styring på. Når vi skulle til høyre måtte vi vri rattet til venstre og omvendt. Og midt

forts.→

i viraken med styringa kunne det gå så galt at vi havna på hodet i brøytekanten.

Årene gikk og snart var vi ferdige med folkeskolen og skulle over på realskolen. Den lå på Kolbotn (i samme kommune) så vi måtte reise med toget. Samme året som jeg gikk første klasse på realskolen døde pappa, så da flyttet vi fra "Fjell" som hjemplassen min het. Vi flyttet lenger opp i bygda og kom nærmere både butikken og stasjonen. Desuten var en jo konfirmert og da fikk vi jo lov å reise til Oslo og gå på kino.

I 1962 ble jeg ferdig med realskolen, samme året døde mamma og da flyttet bestemor til oss. Noen videre skolegang kunne jeg ikke tenke på da, så jeg søkte og fikk jobb i Oslo Trygdekontor hvor jeg var ansatt til 1973. Samme året flyttet jeg nordover, først til Lødingen og siden til Virak.

Så vil jeg ønske alle lesere av Austavinden en riktig God Påske og håper at Arna Flønes på Brubakken tar pennen fatt i neste nr. av avisen.

TRIM.

Jeg fikk en del spørsmål om når trimmen skulle begynne i tida etter jul.Det tok litt tid før jeg fikk det vi skulle bruke.Derfor drøyde det såpass lenge.Ei herværende frue påstod at nu var sengklean de einaste klean som passa,så nu måtte noe gjøres.Det var nu hennes ord,og vi er kommet i gang.

To onsdager har vi møttes,og sist var vi 20 stykker med. Den yngste var Britt-Oddveig som går i første klassen,og Sigfrid stilte som den eldste, snart 75 år.

Vi varmer opp med jogging,strekking og hopping.Så følger et ferdig program på kassett.Vi bruker hoppetau til noen øvelser,tar så litt pine for mage og lår-muskler,før vi strekker ut.

Vi er så heldige at vi får låne stereoanlegget til ungdomsgruppa,så det skal de ha takk for.

Det ser ut til at trimmen er liv laga,så vi fortsetter til skoleferien,og tar det opp igjen til høsten.Gjerne med en ny vri, så kom igjen med ting dere har lyst å gjøre.

BARNESIDA

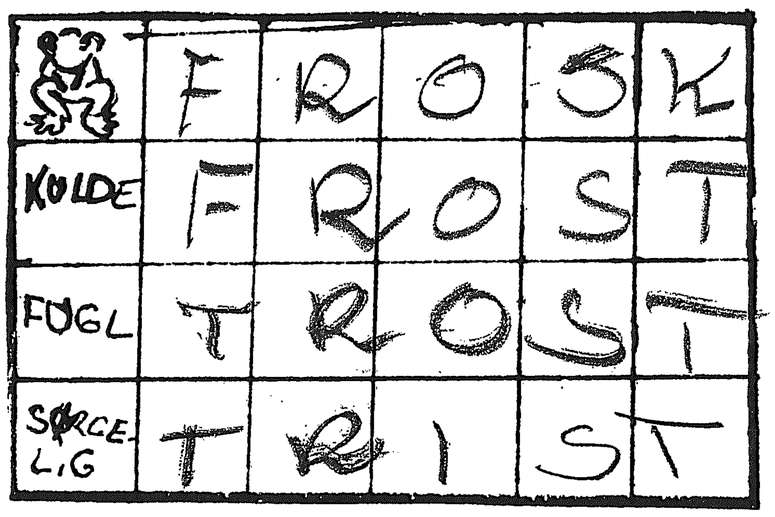

Alle blir med i trekningen om en Twistpose.

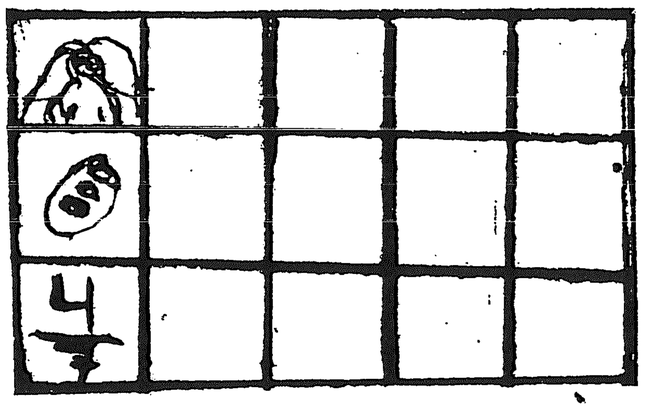

Send løsningen til:

Inger Elin Overvåg,
Vidrek,
8520 Ankenesstrand

eller

Torgunn Olsen,
Vidrek,
8520 Ankenesstrand

VITSER.

Har du hørt om mannen som ble
så lei av fisk at han la
pølser i akvariet.

Hvordan var ferien?
Elendig, det regnet hver dag.
Men du er jo så brun?
Brun? .....Det er rust!

SPØRSMÅL.

1. Hva heter hovedstaden i Peru? LIMA
2. Hvilket land vant Grand Prix i 1981? England
3. Har en pyton 4 eller 6 ben? Ingen
4. Hva er klokken på Island når den er 12 i Norge? 11
5. Hvor ligger Norges eldste kobbergruver? Røros

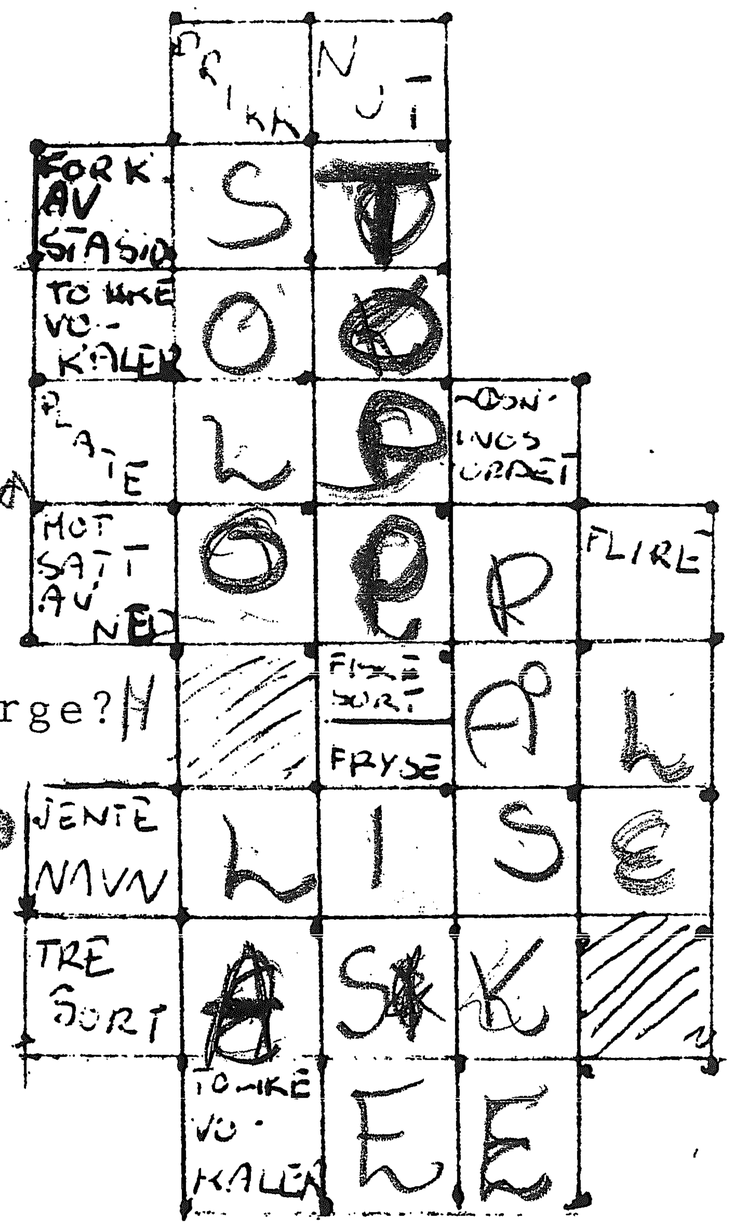

Svar finner du et annet sted
i bladet om du leiter godt.

REBUS:

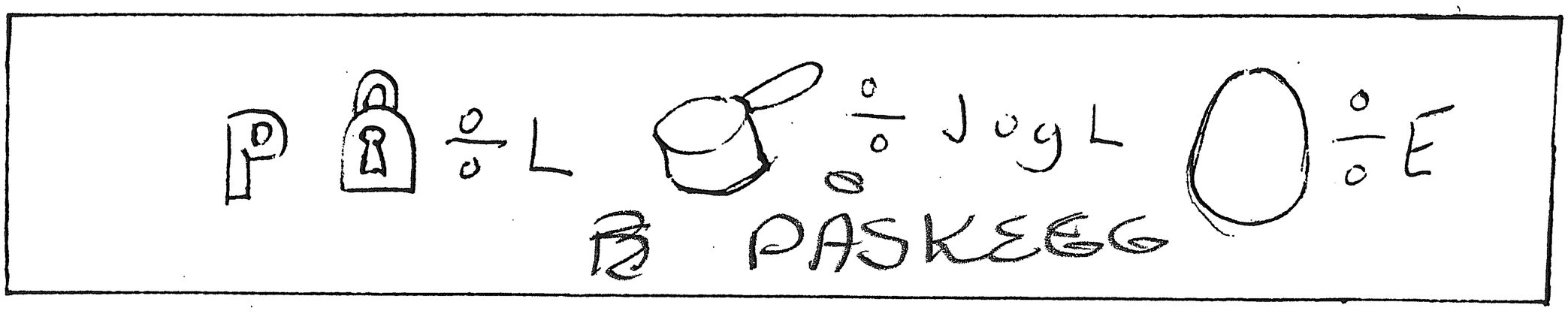

GÅTER.

1. Kan ei loppe hoppe høyere enn et hus? Nei
2. Når må en flyger stoppe for rødt lys?
3. Hvordan fisk ligger ofte på egg?
4. Hva er det som er kaldest når det er varmest og når det er varmest er det kaldest?
5. Hva er det som går opp når det går ned?

VITSER.

Gjesten: Det er en russisk flue i suppen min.
Kelneren: Hvordan kan De vite at den er russisk?
Gjesten: Den har gått på grunn.

Vet du hvorfor det ikke er noen dyrehage i Stockholm?
Jo fordi det er satt opp gitter rundt byen!!!!

Vet du hva sur nedbør betyr?
Jo, det er svensker i fallskjerm.

En hest sa til den andre hesten:
Skynd deg, vi må gjemme oss!
Traktoren er gått i stykker.

Lene, 5 år, kommer løpende inn på kjøkkenet. Hun snubler i terkelen og faller flat på gulvet.
Storesøster hører fallet og roper: Hvorfor gråter du ikke?
Lene: Oi, jeg trodde ikke det var noen hjemme.

MAMMA: Nei, men Jens, hvorfor er klærne dine fulle av hull?
JENS: Vi lekte butikk! Kjell var kjøpmann og jeg var sveitserost.

Svensken: Jeg vedder hodet mitt på at jeg har rett.
Norsken: Da vedder jeg lommeboka mi imot.
Svensken: Men den er jo tom.
Norsken: Akkurat, så blir innsatsen helt lik.

SVAR på 5 spørsmål.

1. Lima.
2. England.
3. Ingen bein, - det er en slange.
4. Klokken er 11.
5. De ligger på Røros.

KIRKE OG SAMFUNN

Ankenes prestegjeld

Lørdag 1. februar

Vidrek skole kl. 15.00: Gudstjeneste v/biskop Grønningsæter og res.kap. Andreassen. Kirkekaffe. Ofr. Menighetsarb.

Lørdag, 1. feb. 1986 vart ein historisk dag på Vidrek. Bispen i Sør Hålogaland,Grønningsæter, hadde tillyst Gudsteneste i skolen kl. 15. Saman med han var res. kap. Andreassen, Bjerkvik.

Det er første gongen at ein bisp under visitas i Ankenes prestegjeld også tar Vidrek med. Men det var sers hyggeleg at bispen kom, serleg nå når ungane i grerda blir frakta til ein annan skole.

Men her har vore bisp på vitjing før. Då grevlunden blei vigla 7.juni 1947,var det bisp Krohn Hansen som forretta, og prosten og eit par soknepresta var med i fylgjet.

Ein stor møtelyd var samla i den høytidsprydde salen lite før kl. 15.

Laparen var rolla ut,og på "alteret" lå den skinande kvite duken,med den vakre heklinga som Marie Eidissen laga til kateret i skolen.

Blomar og levande lys helsa varmt velkomen då bispen i fullt skrud og med fylgje (res. kap. Andreassen og s. pr. Norlund) toga inn under tonane av preludiet frå orgelet. Møtelyden helsa dei stående.

Til inngang song vi salme nr. 9 i Landstad. Res. kap. Andreassen heldt preika over teksten frå Joh.17 v 1-8.

Så blei salmane 28 og 863 sungne før preika. Etter preika 219 og 825. Bispen overtok og avslutta Gudstenesten. Men først heldt bispen tale.Han minte om at vi var på historisk grunn her på Vidrek. Det første Gudshuset i Ofoten, som skriftlege kjelder viser til, låg på Vidrek. Den opplysninga står i erkebisp Aslak Bolts jordebok frå 1400 talet. Og bispen var spent på å høyre ka bygdefolket hadde greie på av dette. Det ville han ta opp som samtale under kaffistunda.

Så hadde bispen samtale med dei unge,og det var mange av dei som rett som det var,drista seg til å svare på spursmåla dei fekk.

Eit vakkert duka bord i hesteskoform tok mot bispen med fylgje og møtelyd i klasseromet. Bispen og bispinna sat for enden av hesteskoen. Levande lys, ei mengd med kaker på fat og varm,god kaffi fekk snart tunga på glid. Det viste seg at litt av Vidrek si Ærverdige soge,kunne ppprullast og oppfriskast under måltidet.

Men kl. 18 var det tillyst Gudsteneste i Beisfjord, så tida var knapt tilmålt, og bispen med heile sitt fylgje helsa takk for seg og drog vidare.
Ei oppbyggjeleg og minnerik ettermiddagsstund var omme.

Sigfrid.

Bok og dikt

Når navnet A.O. Vinje nevnes, tenker jeg på leseboktimenes langdryge forseringer av "tunge" landsmålsdikt side opp og side ned og vi grudde oss ofte. Men de store verden - den gode ferdamannen Vinje kan da sannelig si mye med svært få ord, - hør bare her:

Den beste niste på livsens fer -
den vegen so lang heit.
Det er, - at vår framtid så ukjend er
og at me så lite veit.

Men vi har mange nyere diktere med en lettere tone og likevel har sannhetens alvor i seg. Tenk på Arne Paasche Aasen's mange glade vers. Vi sang jo alle engang "Jeg går og rusler på Ringerike", lillejenta som gav så stor en gave med blåveisene. Og når verdien av mennesket skal måles i antall kvadratmeter enebolig, mengde av paneler og malerier på veggene, bør vi feste oss med ordene i "De nære ting".

Du syns dine dager er usle og grå.
Hva er det du søker - hva venter du på?
Når aldri du unner deg rast eller ro, -
kan ingenting vokse og intet gro.

Gå inn i din stue, hvor liten den er; -
så rommer den noe ditt hjerte har kjær.
På ropet i skogen, skal ingen få svar.
Finn veien tilbake til det du har.

Den lykken du søker bak blånende fjell -
kan hende du aldri har eiet den selv.
Du skal ikke jage i hvileløs ring; -
men lær deg å elke " d e n æ r e t i n g".

Ja vi finner en heil søndagspreik i noen verselinjer.

Du skal tilgi din neste hver eneste dag.
Det har aldri bragt glede å bære på nag.

En dag er din granne blitt bitter i hu,
så går det no'n dager, - og så er det du.

Du skal tilgi din neste, men vokte deg vel
for å være for snar til å tilgi - d e g s e l v.

I vår barnelærdom lærte vi om dette "å tale vell om vår neste, og å ta alt i den beste mening. Joda,du og jeg bør uten tvil passe mer på tunga vår.Vi er så snar "å slenge med leppa" til og om andre. Og vi sier alt for lite godord til vår neste,- det er jo naboen vår.
Du og jeg har ei lita versebok vi nok skjelden ser i, og som minner oss på om vonde og gode ord vi sier.- "Eit lite vyrdlaust ord-"i nr.268, og vidre om "Et ord er en pil"- finner du i nr. 543. Og tenker vi på de gode ord, så slå opp på nr.874. Bare sett deg ned og les, og tenk.-

Jeg vil da aller minst drive formaningspreik, men bare påvise små enkle kverdagsord til oss vanlige mennesker.

Vi ønsker mange andre - og oss selv "tillykke", eller "lykke i livet". Og"lykke" kan jo være så utrulig mangt. Trysilingen Einar Skjæraasen som vel mer enn noen annen hylder heimbygda og naturen, trenger ikke skrive side opp og side ned - om det som er hans - "Lykke", som han kaller sitt lille dikt.

Åtte øyne i hverandre.
Fire munner runt et bord.
Fire vegger kring en lykke:
Vesla, Påsan, - far og mor.

Åtte hender hektet sammen
til en ring om stort og smått.
Herregud- om hele vide
verden hadde det så godt.

= = = =

De hadde ingen likheter som menneske,- i tenkesett, miljø og som yrkesutøvere.Amundsen var sjøkaptein med utseilt ærfaring og skoler. Scott var marinemann,blev løytnant og blev "påsydd"kapteins-gull "fordi en ekspedisjonsleder burde ha det".Ledertype var og blev han aldrig.Han gav altid ordre til andre om alle ting- om han da husket disse.Tok all heder av det når tingene lykkes, og gav altid andre skylden, når noe blev glemt eller misslykes.Bodde i"ofisersmessa " ombord og iland- uten å ville ha nærkontakt med sine folk. Valgte ut sine folk helst fra marinen,og at de var"stor og kraftig".
Ombord og i vinterkvarter joobet Amundsen helt på likefot med folkene med alle mulige gjøremål.Han var sykelig nøye med alt og alle ting som hadde med planlegging og sikkerhet for folk og dyr (hundene) å gjøre I den tiden var skjørbuk (vitaminmangelsykdom) et konstant problem for ishavsfolk. På fellesturen med "Belgia" fangstet og spiste Amundsen og to andre nordmenn- pingvinkjøtt, og holt seg helt friske. De andre ville ikke dette,men trøstet seg til Scott's"marinemedisin" sitronsaft. Mange blev sjuk likevel og tilogmed døde. Dertil hadde Amundsen lært av samene på Finmarksvidda å ha med seg multegrøt i store mengder mot skjørbuk. Hos dem så han nytten i og bruke senagress i fottøyet i stor kulde. Han lærte også at ferskt rein- og selkjøtt var sikringskost. Av eskimoene lærte han og andre å kjøre og stelle grønlandshunder. Hos dem fekk han pelsklær til alle folkene og lærte å bruke disse rett. I det hele tatt å dra nytte av naturens resurser, og å innstille seg etter naturen - ikke bekjempeden, når det bare blev unødige energitap som resultat. Det var vesentlig disse forhold samt grundig planlegging på lang sikt, som gjorde at Amundsen og hans menn lyktes med sine ferder.Og tilsvarende mangel på mange vis hos Scott, som meget bidro til hans misslykkede ferder. Som filmen sikkert også vil vise , omkom Scott og hans folk - ikke fordi de manglet mot, men av mangel på nitid planlegging fra lederens side. Forholdene under slike ferder er så på kanten av liv eller død, at selv små bagateller fra eller til kan være avgjørende.Både Nansen og Amundsen uttalte stor misstro til Scott's bruk av ponnyer i slike kuldeforhold. Og de fekk rett,- dyrene omkom av kulde og formangel.De hadde også stor misstro til de engelske motorsleder.Amundsen mente at "de kan ikke brukes som nødproviant - om det kniper".Og han blei også å bruke etter hvert avlivede hunder som fór til hundene selv.- Scott var likesom selve det engelske imperium,- mye folk,"makt og glans", av tvilsom kvalitet. Amundsen var smålåten, men pinlig nøye i alt. Og de var en svert liten gruppe, men med alsidige kunskaper og kvalitet.-Boka og filmen er god.- Belyser alle menneskelige gode og dårlige kvaliteter, både hos norske og engelske helter .Både bok og film var forsøkt stoppet i - England!

JøKo.

ÅRSMÖTE I GRENDELAGET

Årsmøtet ble iår holdt 2.feb. på Grendehuset. Det var møtt frem 22 personer alt ialt. Daværende formann, Gunnar, ønsket velkommen og møtet ble startet.

Det første som ble gjort, var å gå gjennom årsmeldingene til de forskjellige gruppene i laget. Alle disse ble godkjent.

Etterpå startet vi på sakslista. Selv om det ikke var så mange punkter der, så vil jeg her bare nevne to av dem. Det første gjelder Grende - lagets økonomi. Der redgjorde Lilly for regnskapet -85, og avsluttet med at saldo var kr 19 471,30. Av disse pengene ble det foreslått å betale ned kr. 15 000,- på et lån som Grendelaget har. Resterende på lånet, bortimot 20 000,- kunne vi søke kommunen om de ville betale. Etter en del diskusjon, ble dette vedtatt.

Siste punktet på sakslista var valg. Her følger en liste over hvordan styret og de forkjellige gruppene ser ut :

Styret:

Formann : Berit Olsen
Nestformann : Gaute Eidissen
Sekretær : Fred Larsen
Kasserer : Arna Flønes
Styremedlem : Jørgen Kongsbakk
Varamedlem : Liv Overvåg
Ingebjørg Eilertsen
Stein Indregard.

Ungdomsgruppa:

Svein Ravn
Jan Røssås
Gunnar Hansen
Ragnhild Gundersen
Fred Larsen
Gunn Larsen

Valgkomite:

Alf Harald Bjerkelund
Stein Indregard
Olga Olsen
Varamedlem: Svein Ravn

Barnegruppa:

Arna Flønes
Berit Olsen
Randi Bjerkelund
Anita D. Ravn

Husstyret:

Karl Gunnar Bjerkelund
Osvald Eilertsen
Anne Berit S. Eidissen
Varamedlem: Gyda Kongsbakk

Revisorer:

Marit Åsheim
Kåre Bjerkelund
Varamedlem: Svein Ravn

Austavinden:

Kjell-Olav Ravn
Ingebjørg Eilertsen
Marit Åsheim
Jørgen Kongsbakk
Torill Hansen

Barne og ungdomsredaksjonen til Austavinden:

Inger Elin Overvåg
Torgunn Olsen

SKYTILEN HENNES MOR

av

Asbjørn Dørumsgard.

Han er blank og hard og slitin
etter den lange ferda gjennom veven,
dag etter dag og stundom om natta.
For ho mor hadde mange å veva til.
Seks guter og to jenter sku ha ty til kleer
på dei store kroppa sine.
Seks viltre guter som sleit klea sine sund
og kom him med rivne bukselår.
Verken og vømmøl sku dei ha
og hvitt ty til serk og skjurte.
Hår stund måtte ho nytte
frå sola stod opp til ho seig attom åsa i vest.
Det er lang dag å stå opp i solgryen
og bare legge seg nerpå ei lita stund
i den siste seine nattskuggen.

Han vart blank og hard og slitin,
den vesle skytil'n hennes mor.
Det var to rom fulle med senger.
Alle sku dei ha hvite laken.
Og dyner og puter sku ha vàr
i brone og blå og raue færjer.
Sterke vàr til alle dei beina
som spente i sengstokken.

Han vart blank og hard og slitin
etter den lange ferda gjennom veven
den vesle skytil'n hennes mor.
Stua var lita og trong der hime,
men lell sku gølve vera tekt
med filleryer som lyste
i rødt og svart og hvitt og gult.
For det var så longt i penstua
av den freske færja som lyste opp
og la helg og høgtid over rome.

Han hviler seg nå, den vesle skytil'n hennes mor.
Ho sjøl gikk til ro i grava si.
Der skal ho hvile til den store mårån
sender himmellys inn i gravnatta
og over ås og elv innved skøgslia,
der ho nå ligger og sover med hopknepte hender.
Å, sæle hvile! Å, stille ro! Ho var trøtt
og fekk blunde etter slite og streve
i det rike og varme jordlande.

Men skytil'n hennes mor vil jeg gjømme.
Han ligger her på skåpe mitt i storstua.
Han er blank og hard og slitin
etter den lange ferda gjennom veven,
men han er brukendes enda.

Ho vesle Kari, dotter mi, skal få bruke han,
når ho blir vaksin jente og fullgardskjering.
Ho mor skal stå oppatt i den unge ætta,
og skytil'n hennes skal vera bumerke
på garden i ætt etter ætt framover.

Men ennå ligger han på skåpe.
Han er blank og hard og slitin
etter den lange ferda gjennom veven.
Han ligger der oppe og skiner mot meg,
og je snur aua mine attover,
mé jeg fletter denne minnekransen,
og tåra blenker i aua.
Je går fram til skåpe,
je tar han vart i venstre handa
og stryker han med den høgre
og signer dei hender
som engong i jordlande
førde han dei tusen mil gjennom veven.

Til Austavindens diktspalte
fra Marit.

TIL MINNE.

Den 10. oktober gikk Sofie Petrine Slettbakk bort.
Hun var født 5/7-06 i Hallarhågen og vokste opp som den yngste av 6 søsken.
I 1946 gifta hun seg med Petter Slettbakk fra Sør-Skjomen og de bygde seg et vakkert heim der.

Ho var dessverre mye plaga med sykdom i livet og da mannen døde fra henne, flytta hun til aldershjem i Narvik, hvor hun bodde de siste årene.

I alle år var hun sterkt knytta til heimbygda si her og fulgte med i alt som skjedde her. Ho satt som medlem av sanitetsforeninga her i alle år, til tross for at ho sjelden fikk delta på møtene.

Denn dagen hun blei ført til kirkegården her, var den første vinterdagen, og snødrev og storm gjorde nok at mange som ønska å følge henne til sin siste kvile, måtte være heime.

Vi lyser fred over hennes minne.

ÅRSMØTE i Virak grunneierlag

Virak grunneierlag avholdt sitt 3. årsmøte 21/3-86.Frammøtet var heller moderat, men vi var da stemmeføre. Første post var årsmelding, som i år var raskå gå igjennom. Av allmen interesse kan nevnes elgjakta -85.
Det var tildelt fellingstillatelse på 4 dyr, men resultatet ble magert, kun 2 kalver. Ellers i året er det jo nesten så vi vasser i elg, men i jakttida.....
Regnskapet viste bra inntekter, og laget har nå en pen sum på kontoen.
Valgene ga som resultat at Gaute Eidissen ble gjenvalgt som formann (1 år), Harry Johansen ble gjenvalgt som kasserer (2 år), og som sekretær ble valgt Svein Ravn etter Jørgen Kongsbakk som frasa seg gjenvalg. Kåre Bjerkelund og Jan Røssås var ikke på valg.
Videre ble det bestemt at det i år skal kunne selges inntil 20 fiskekort. Medlemmer av laget får frikort, som må hentes innen utgangen av april, så Harry vet hvor mange kort han kan selge.
Etter en lengre diskusjon ble vi enige om å forby småviltjakta for sesongen 86/87, da vi anser småviltbestanden som liten.
Elg regner vi derimot med at det er, og vi vil forsøke å få fellt det viltnemda tildeler oss, inntil 3 dyr. Tidligere er jakta satt bort til høyeste bud, men i år er vi gått over til fast pris + kg. pris.
Småviltregistreringene vil fortsette, og vi regner med lettbedde tellere.
Det var et positivtmøte og en nyttig diskusjon, bare synd at ikke flere av medlemmene møtte fram og deltok.

Jeg vil meddette nytte høvet til å takke Jørgen for en god innsats for laget. Du var med å drai gang laget, og har seinere som sekretær gjort en stor jobb med å få lange diskusjoner og vedtak ned i protokollen. Takk for en godt utført jobb og en aktiv og engasjert innsats.

Gaute

GJØR DET LILLE VI KAN - GI EI HJELPENDE HAND.

Nå går det i full fart mot lysere dager og før vi veit ordet av det så skal sanitetsforeninga ha basar igjen.
Tidspunktet er ikke helt fastsatt ennå, men i løpet av sommeren blir det. Inntekten går jo til å forbedre kjøkkensituasjonen på grendehuset, så alle yter vel så gjerne det de kan.
Det er vel sånn med de fleste av oss at det blir mindre tid til handgjerninger med gevinster når våronna starter, - så vi må vel bruke tida flittig før den tid, både utfløttera og heimføinga apelleres det til. Vi er jo ikke mange i foreninga så vi er alle takknemlige for all den hjelp vi får til arrangementet. Hvert et øre vi får er jo til beste for oss alle som benytter grendehuset.

Ingebjørg.

Forslag til skiturer i nabolandet (og folkturer på sommeren.)

Dette er beregnet på de som ikke gidder gå til Lammarshuhagen - for ikke å snakke om til Stillingdagsvatnet.!! Sett dere i bilen og kjør rakt til Kattujåkk på Nordkalotten. Parker ikkje!

Rute 1. Vassivagge - en slakk og lun dal, ca 8-10 km. lang til høyde 960. Prøv den ikke på de 600 mtr. rett opp! Sola i fjiset også på retur. Februar-mai, - rene nydiet turing.

Rute 2. Kjør forbi Vassijaure til Läktatjåkka. Over jernbanelinja og oppe Kärkevagge. Dalen er ikke så lang, men har veldig fjell på begge sidene. Retur ved 819 (varm) Prøv deg ikke på Piran!

Rute 3. Läktatjåkka mot øst. Fin stigning opp til „Turiststugan". Her får dere kjøpt sjokolade med krem, kaffe og nystekte vafler med „smultronsyltetøy". 1404 er høyt er deg! Fine løyper med til Björkliden og Abisko. Dere kan også bruke „hissen".

NB → * Fra „Turiststugan" kan dere også gå rett til 981 og derfra tilbake med i Kärrovagge. Derfra bør dere helst ikke ta deg ned vinterstid. Denne dalen er gjemt bak de mange fjell, - er en fredet plett på jorden. Dere kan overnatte i hytta ved vannet - dra videre dagen etter og komme inn i Nationalparken. Toget fra Abisko til Läkta, - hvis bilen står der. Uholdt, men samt - jeg har faktisk „vasset" i fjellrypen der - i sept. Dere har bare ikke lov å skyte i „parken". Nei der!

* Derfra ser dere også de sagnomsuste - spøkelsesvendte toppene som bærer navnet „Lapporten". Et nydelig turlandskap med masse fine planter og blomster. „Kärkevagge": Her er en unik flora. Bare her: Berg pile, Snøsøte - knallblå, - Vesmika, Kattfot, Steinrose, Fjøsolie, Fjellsmelle o.m. flere. Har også „plukket" smykkegranaten her. Nå har jeg „tipset" både for vinter og sommer. Gjør det!

Lilly

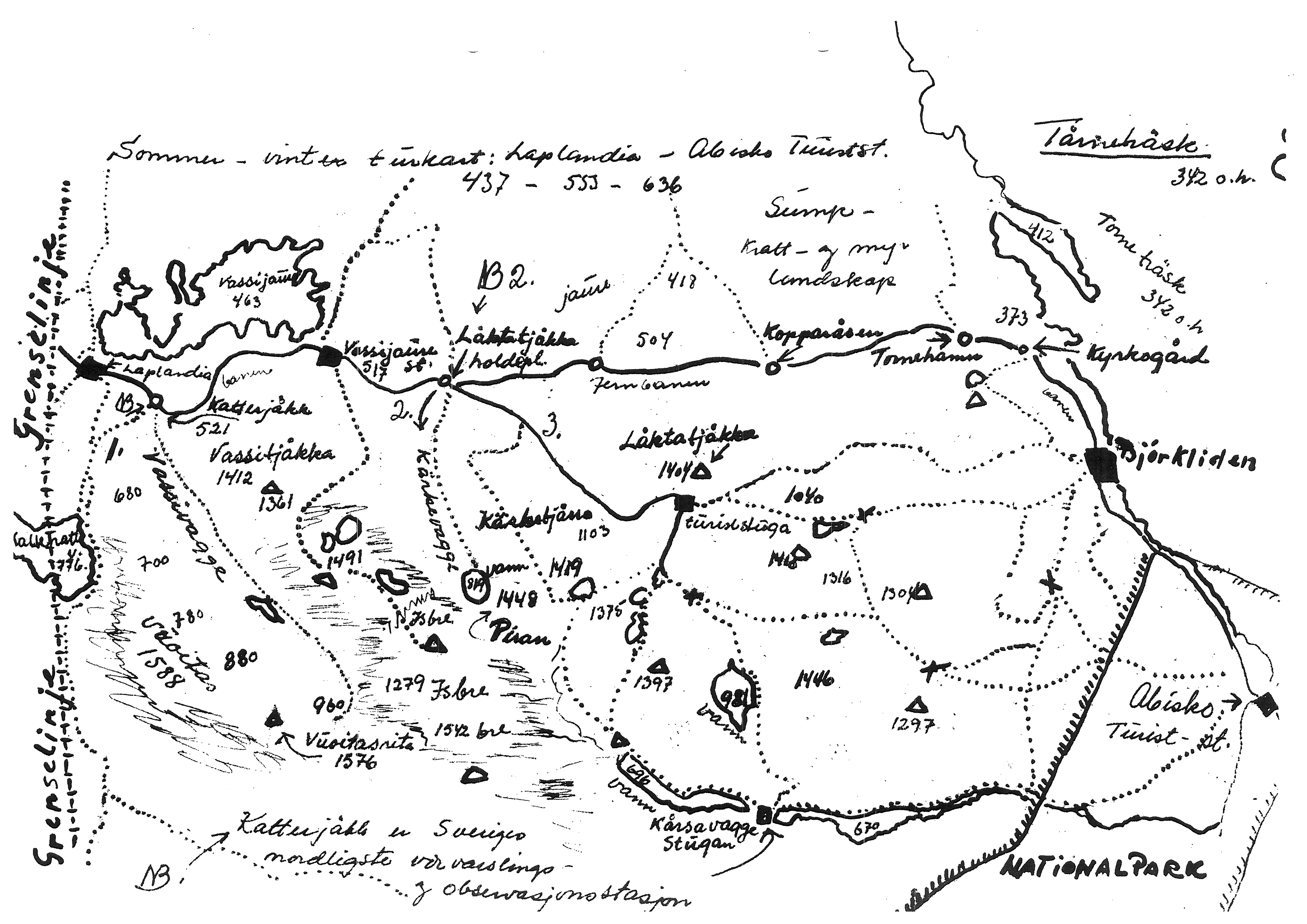
Sommer - vinter turkart: Laplandia - Abisko Turistst.
437 - 555 - 636
Tårnehåsk
342 o.h.
Tornehåsk
342 o.h.
Sump -
Kratt - og myr
landskap
Grensellinje
Vassijaure
463
B2.
jaure
418
412
373
Läktatjåkka
holdepl.
504
Koppanåsen
Tornehamn
Kyrkogård
Vassijaure
517
st.
Laplandia
banen
Fjerrbanen
B2
Kattenjåkk
521
2.
3.
Läktatjåkka
1404
Björklinden
1.
Vassitjåkka
1412
680
Vassivagge
1361
Kårkatjåkka
1103
turiststuga
1040
Kårkavagge
1491
700
vann
1419
1448
1316
1304
Pirun
1376
780
Vuoitas
1588
880
Fjsbre
1279
1397
1446
960
1297
Abisko
Turist-st.
1542 bre
Vuoitasvita
1576
Kårsavagge
Stugan
670
NATIONALPARK
Kattenjåkk er Sveriges
nordligste vårvarslings-
og observasjonsstasjon
NB.

O FASTELAVEN MED DIN GLEDE.

Fastelavn har vi hvert år og nærmest like sikkert er det at sanitetsforeninga lager fastelavnsris og selger.
Slik var det også i år.
Forberedelsene med fjørstasen og risbinding gikk uten aærlig tidheft for noen. Enn god kopp kaffe blei det også tid til. Den varma godt både innvendig og utvendig, - det siste når man ikke traff verken kopp eller munn.

Torsdag starta salget på "sørsida". Vi blei ønska velkommen i hvert et hus både i Råna og på Arnes, - tross at det forkom dørskilt med "selgere uønsket".
Fredag ble "prydpuskene" presentert i bygda.
Lørdag gjorde vi fremstøt i Ballangen City.
Vi har vel alle hørt om varmt hvetebrødsalg der ute, men sannelig var salget vårt kke dårligere. Selvsagt var det kjøperne som gjorde salget til en suksess.
Ballangsværingene trengte ikke press for å kjøpe både 2 og 3 ris til sitt personlige behov.
Mange hadde ikke før blitt tilbudt pynta bjørkeris på den kanten, så de hadde ordna seg med eget ris, - men tro ikke at det nedsatte lysten til å støtte revmatismearbeidet.

Vi må si oss særdeles godt fornøyd med rissalget i år.
TAKK TIL ALLE SOM KJØPTE RIS OG SÅLEDES VAR MED Å GI ET BIDRAG TIL REVMATISMEARBEIDET!

Ingebjørg.

Den 16/2 hadde vi kafé på grendehuset.
Det var over 50 mennesker som tok sge en søndagstur og kjøpte seg kaffe eller brus. Vi hadde mange gode kaker, men det gikk mest ut på nystekte vaffelkaker med rømme bl.a..
Vi fikk inn kr. 352,- i netto.

VI TAKKER ALLE SOM KOM OG STØTTET OSS SÅ GODT!

Hilsen SPEIDERNE.

Ofoten Museum

Den 27/2- hadde Ofoten Museum årsmøte i sitt eget lokale. Oppmøtet var ganske bra, når en erindrer at det var i Narvik! Bare så synd at landsdelens største regionmuseum (utenom Bodø og Tromsø) må ligge gjemt nede i Parkhallene som et bakgårdslager. Men likevel, alle er glade for at museet fekk"et sted å være", i stedet for loftskott og uthus i by og bygd.Det er fantastisk hvor mye som er samlet inn og står utstilt med reg.nummer og heimstedsopplysning, i dette ca. 300m^2. store lokalet.her er nedlagt enormt mye "pensjonistdugnad" av noen få entusiaster, Og med selve"museumsdirektøren"selv i spissen, -pensjonert NSB-mann Einar Mortensen! Hverken han selv eller andre veit hvor mye tid og møye han har nedlagt i begrepet Ofoten Museum. Slipper han inn i gårdshus og naust, finner han ting du ikke hadde anelse om - og tar vare på. Og bra er det i ei plastposens bruk og kast-tid.

Vi finner gammelt av folks bruksting,- fra bygd og by,- fra jordbruk, fiske,sjøfart,handtverk, industri og skoleverk. Og hertil en vakker "propagandafilm" om gammelting, som er kopiert imange eksemplarer til bruk i skoler o.l.- Det er å ønske at Tromsø og Bodømuseene vil vise godvilje med å tilbakeføre de mange - mange innsente gjenstander fra Ofoten som no bare ligger nedpakket i kjellermagasiner.At det her er store antall"gammelting" vil en forstå, når det på årsmøtet blei nevnt ca.100 innleverte oldtidsfunn bare fra ei lita bygd ,- Vidrek! - Det er jo klart at ei slik tilbakeføring vil kreve langt mere plass i O. M. Bare med de før nevnte dugnader i tillegg til kulturmidlene har klart å få til så meget som alt er nede i Parkhallene.

Narvik har stundom vert raus og foran sin tid.Vi kan nevne f.eks. Torvhallen, Idrettens Hus, Fjellheisen og ganske bra utbygde idrettsanlegg. - Og så Parkhallene da!-Bruksforholdet har jo vert sånn litt forskjellig rent fornuftsmessig, bl. a. just med et såpass fint museum gjemt bort som et bakgårdslager. Det blev nevnt på årsmøtet om en plan,- å påbygge en ca. 800m^2 stor pavliong oppe i gateplanet. Her skulle alene være plass for Ofoten Museum!- Ja, det var sannelig en flott plan for byens sentrum. La det ikke bare bli en drømmeplan. Tror det er alt for mye ståhei omkring Norvik/Sentrumsgården i all sin glass-herlighet. Og så "glemmer" vi å ta skikkelig vare på fortida vår,- som igjen er nyttig for vår ukjente framtid.

Jørgen Kongsbakk.

Som dagene går.

Ja, sannelig fyker dagene, ukene og månedene avsted så kalenderbladene flagrer som høstløv. Sola er kommet seg godt oppover høydene og vi har lyse dagen nesten helt til kvelds. Været har jo stort sett holt seg fint hittil utover etterjulsvinteren. Når en hører hvordan snø- og værforholdene har vert i naboodistriktene sørover og vestafor, skal vi såvist ikke klage.Kan nesten ønske seg litt mere snø som kekk ligge iro over vann- og kloakkledninger, samt til vern for planter.

I mine yngere år var jeg med på litt "vinterfiske" innover Skjomen. Opplevde da og måtte "knuse"seg fram utover islagt hav, fra Sørskjomen til Lengenesholman. Men sannelig no midt i februar, låg Skjomen islagt helt ut til Skjomorua! En frisk skjomvind renskete ganske raskt opp. Beisfjorden har ligget lenge tilfrosset og Rombaken har også frosset til. Og sannelig har indre Herjangen hatt glasur. Men selveste austavinden lot seg selvsagt ikke pelle på nesen,,men feide rent bord fort og greit.

Og no står påsken for døren. Alle håper på snø, solvarme og godstilla. Kanskje kommer ikke alle seg så langt avsted på turer. Men ta deg en liten tur her i "nerskogen", og ta kaffeflaska med.Eller du legger turen langs fjæra. Det er altid noe å se og høre hvor vi ferdes, som gir glede og trivnad.I denne tiden begynner jo de første av våre små flyvende flyttefolk å komme tilbake.- Og tenk, straks påsken er over så er det oppstart med sortering av sepotet, planlegging og såing av gulrot o.s.v.

En sollys og værgod påske ønskes alle,og deretter lignende vår. Den er like ny og spennende år etter år, så lenge en lever.- Tillykke!

JøKo.

Enda en fra bygda vår er gått bort.

Også for ho DagnyDeschington var den 11 februar "soldagen", den tiden ho bodde her i bygda.- Denne dagen ifjor blev lille Linda brutalt revet bort bare 7 år gammel.Samme dag i år døde ho gamle Dagny etter 88 lange livsår.Stille og fredelig , slik som ho selv var og levde.Ho var kommet gjennem et langt liv, og vi forsoner oss med naturens gang.- Dagny kom i ung alder fra Målselv -hitt til bygda først i tjenneste, og blei så her det meste av sitt liv.I alle år var ho til stor hjelp og omsorg for sin skaderammede mann.Og hennes venlige og fredelige vesen hjalp vel også henne selv gjennem de siste årene , da sykdom gjorde henne helt ufør og sengeliggende.- Ho var glad i bygda vår, og vi minnes Dagny med stille vemod og takk.

- Fred.-

JøKo.

ELG

Å høsten har vi elgjakt i bygda,og forskjellige jaktlag har prøvd seg.Siste år ble resultatet noe labert.
De klarte å skyte et dyr,også fikk de avlivet et dyr som gikk utfor Gjerdhågen og brakk nakken.To dyr slapp unna kvota,så elgjakta synes å være satt til feil årstid.
Fra Februar og utover er nok den beste tida for jakt, sett frajegeran sitt synspunkt.
Da kan vi holde dem som husdyr,og i år har vi hatt opp til 5 stykker samla rundt huset.Ellers hører vi fløyting av biler som skal skremme dyran unna veien.Går først en over, så følger de andre etter,så vær O.B.S.De hadde trengt sitt eget trafikkpoliti,for det er bare et under at ingen er påkjørt.

ELG-TO

Jeg holdt på å treffe en elg på veien mellom Bjerkelund og Skoglund.Den stod plutselig midt på veien,og takk for at jeg ikke hadde særlig fart.Den bykste over veien,og hadde så vidt fått bakbeinan over brøytekanten på min side av veien,da jeg var på høyde med den.

ELG-TRE

Jeg skulle slippe hunden ut på ei siste lufting før natta, og tok lenka på henne.Vi hadde sett elg på etter-middagen, og jeg så på Capi at det var noe utenfor.
Da vi kom på trappa,sto det to elger 15-20 meter oppfor huset.Ei ku og en kalv gikk et stykke unna,og en stor okse med gevir lå rett nedenfor septiktanken.Vi fant det tryggest å holde oss i nærheten av trappa,men det ser ikke ut til at de bryr seg noe særlig om folk.

ELG-FIRE

Vi hadde forsovet oss,og Kathrine hadde svært lita tid til skolebussen gikk.Ho blei klar på rekordfart.
Da ho kom på trappa,sto det ei ku og en kalv få meter fra huset."A går ikke,der e bare to,kor e den tredje vi så i går?"Jeg svarte at det var bare to,og de går oppover.Du

forts →

skal nedover,så bare spring." Åja," svarte ho,og la avgårde ned til veien.Der traff ho den tredje.Den stod å kikka på ho fra andre sida av E6,men da var bussen i sikte,og ho kom seg inn i den.

ELG-FEM

Etter siste redaksjonsmøtet kjørte jeg Marit hjem.Nedenfor Indregard så vi en elg krysse veien like foran en trailer, og det virket som bilen sto i ro.Den hadde fått noe sleng så den hadde nok bremsa godt.Da jeg kjørte hjem,så jeg på sporan at det var fire stykker som hadde kryssa veien i lag. Det var godt de valgte en periode mellom sneelingan når de skulle over,og at veien var så godt opplyst.

I GAMLE DAGER .....

da brukte "Deberghesten" å tukte de yngre "poder", ja, han brukte sågar forbeina til å slå med når han skulle holde orden i flokken. Det var mange hester i bygda som skulle måle krefter når de samla seg på Sommerfjøsbakken. Det var "noe" med "Bruno" som gjorde at han måtte tjores innafor gjerdet. Ei natt hadde naturen gått om opptuktelsen;- han kom seg over gjerdet,- og det "fikk følger". Det gikk ut over "Blanka" og resultatet blei "Lena".

I dag måles andre hestekrefter på "Sommerfjøsbakken". På få dager er vi blitt velsignet med utrulig mange cm. nedfall. Gruer seg for å trø ned etter posten- og venter hele dagen på at noe skal skje. Nå lurer jeg påom det er en "nattklubb" i emning ?!? Bortimot midnatt kan du ikke unngå å høre "vrinskinga" på "Jernhesten" når han poffa og dytta seg både blå og gul. - "Undrer meg på hva jeg får se over de høye .....

Sodoma og Gomorra kor det ser ut! I ca. 15 min. råder den nattsvarte stillhet- og så lyder en ny sort "knegging" i et lettere toneleie - D- dur... Den "Røde Pimpernell" dukker opp i elegant og gjevnt trav, blåser uskyldig snø i høye kaskader - - - dit pepperen gror. Va det lekt sæg! Der ligger sommerfjøsbakken som reine Karl Johan,- ja - Hestebakken helt ned til E6. og gata er snorrett og på cm. like bred fra ende til annen. Står til: Særdeles.

Han Sandvoll -med kjedet,- springer rundt småjentene inne i byen og har det svært så travelt. Og det må han fortsette med - for etter ho Lise kommer ho "Line miss",- og der etter alle bjørnene. Voi - Voi! Nei no skulle han tatt seg en tur hit til grenda for å dele ut litt ris og ros. Han burde jo i alle fall sett på "kommunehuset" som han har fått verdiforhøyet p.g.a. "ansiktsløftingen". Og her er dyktige folk på alle kanter - og til alle tider,- så gratis frokost eller nattmat hadde nok latt seg ordne både for han Roald og ho Tulla. Han er ikke enig med pol`ti Gundersens uttalelse om bygdefolket i "Austavinden",- og det er ikke jeg heller! Den var svak !

Hørt og sett fra orkesterplass. LIKO.